

Ut i frihet fra frustrasjon og strev

Er du en frustrert kristen? Eller frustrert på Gud? Eller kanskje du til og med er frustrert på kristne og den guden du tror de representerer, eller blitt skuffet av kristne?

Har du hatt følelsen av og aldri klare å leve opp til de krav som blir satt til deg av en Gud eller andre (kristne), eller leve hellig nok? Har du prøvd å ta deg sammen, kanskje til og med fastet og bedt for å bli fri dårlige synde vaner, men du finner deg stort sett tilbake i det samme gamle sporet etter en stund. Og jo mer du prøver, og jo eldre du blir, jo mer frustrert blir du. Jeg har vært der! Men det finnes en vei ut i frihet.

Du tenker kanskje, å nei, ikke ennå en som har et slags ti stegs program vi må gjøre som vil kanskje føre til frihet, og som ber oss om å be mer og gjøre mer.

Men det jeg skal presenterer for deg her, er ikke å prøve å få deg til å be og lese i Bibelen mer. Jeg vil ikke en gang snakke om at du må synde mindre.

Det jeg vil presentere for deg er to hoved sannheter, som allerede er sant, og du trenger ikke få dem til å bli mer sanne heller. Jeg ønsker bare at du skal få tak i disse to sannhetene! Og de vil lede deg ut i frihet, selv fra dårlige synde vaner.

En personlig historie

Jeg satt på Starbucks i Chiang Mai Thailand, og var frustrert over kristenlivet mitt. Jeg hadde allerede vært fulltidsmisjonær i rundt åtte år, og jobbet med misjon i rundt 15 år. Jeg hadde sett en del frukter av det arbeidet jeg var en del av, mange hadde blitt kristne og jeg var aktivt involvert i

undervisning og disippel gjøre et folkeslag. Jeg hadde også undervisning på nettet som var populær og fruktbar.

Allikevel følte jeg meg mislykket, jeg følte jeg fremdeles ikke fikk til kristenlivet mitt skikkelig. Jeg hadde i grunnen hatt den følelsen så lenge jeg kunne huske, selv om det hadde gått litt i opp og ned. Det var tider der jeg følte jeg fikk til kristenlivet ganske bra. Det kunne være alt fra at jeg fikk noen oppmuntringer, til at jeg gikk på bibelskoler, gjort noe bra for Gud, så store resultater av det jeg gjorde eller ikke hadde falt i noen av de klare store syndene på en stund.

Da jeg satt på denne kafeen hadde jeg passert førti år, og kanskje jeg var litt i en førtiårs krise, tenkte jeg? Men jeg fikk ikke helt dette til å stemme heller, for jeg husket at noe av den samme frustrasjonen var der når jeg var tyve og tredve årene, men kanskje ikke fullt så sterk.

Det var litt bedre til tider da jeg var i tenårene og begynnelsen av tyveårene, da hadde jeg hvertfall et større håp om å "få til" kristenlivet. Jeg var ung og tenkte at dette skal jeg klare, jeg skal bli mer lik Jesus i alle ting, og leve et perfekt hellig og overgitt liv. Jeg skal leve hundre prosent for Gud!

Jeg hørte en del forkynnelse om viktigheten av å leve hellig, og jeg prøvde av hele mitt hjerte og oppfylle det. Jeg fastet opptil tre uker av gangen, jeg ba mye, noen ganger flere timer om dagen, jeg leste i Bibelen hver dag og prøvde så godt jeg kunne å kjempe imot "kjødets lyst", men til slutt virket det som om jeg aldri vant over det.

I religiøs forstand har jeg aldri levd et umoralsk og utsvevende liv. Jeg har aldri vært full, jeg har i ikke løyet mye, jeg har ikke vært en tyv, selv om jeg stjal en sjokolade da jeg var rundt 10 år gammel. Jeg har kun hatt sex med en person, og det er med min kone og jeg har hatt en høy grad av integritet og har et moralsk godt vitnesbyrd, selv etter å ha levd som singel i Thailand i over ti år. På tross av dette, følte jeg meg mislykket og var nesten i fred med å bli apatisk og å miste noe av troen min.

Før jeg hadde dratt på denne kaffen hadde jeg bestemt meg å overvinne fristelsen til å se på en kvinne med et seksuelt begjær. Det hadde gått bra en stund, men på denne kaffen tok jeg meg selv i å se på en av de kvinnelige servitørene med litt begjær.

Jeg var så skuffet over meg selv igjen, og jeg tenkte: Dette livet er umulig, jeg kan ikke leve det og jeg følte for å totalt resignere. Ikke det at jeg plutselig ville falle i et helt umoralsk liv, som finne meg en prostituert eller noe slikt, men jeg følte faktisk litt på å gi opp troen, og det førte meg inn i en tid med apati. Du kan godt si jeg hadde en troskrise, der jeg virkelig begynte å sette spørsmålstejn ved mye av det jeg hadde hørt forkynt, og selv det jeg personlig hadde forkynt de siste tyve årene. Spesielt når det kom til et seirende kristenliv, det å prøve og "korsfeste kjødet" og å prøve og leve et hellig liv.

Jeg så en del av denne frustrasjonen i de jeg hadde disippelgjort også. Ikke det at vi aldri så fukter, men det var ikke alltid fruktene varte lenge. Selv om de jeg var med på å disippelgjøre her ute i Thailand hadde en tro på Jesus, så jeg ofte at de falt inn i gamle synder igjen som for eksempel: drikke seg full, lyve og gambling. Jeg hadde prøvd å undervise dem at alt dette var synd og galt, og de var enige det, men allikevel etter en stund, så falt de inn i de samme syndene igjen.

Jeg hørte dem til og med gav nyttårsforsetter, og jeg gjorde dem selv til tider, men de varte kun i noen uker, og de og jeg, var tilbake i det gamle sporet igjen.

Jeg begynte virkelig å sette spørsmålstejn ved mye av det jeg hadde hørt undervist, spesielt om å prøve å bli en bedre person eller bli en "bedre" kristen og leve et seirende kristen. Eller leve hundre prosent for Gud.

Jeg hadde hørt mye snakk om nåden, men for meg virket det som om nåden var noe litt abstrakt, og noe som vi igjen måtte prøve å nå opp til. Det handlet mye om å klare og holde den "onde meg" i sjakk. Jeg hørte at nåden var kraft til å stå imot den onde side av oss selv, så vi ikke syndet, men fremdeles virket dette helt uoppnåelig. Så hva var nåden for egentlig?

Jeg forstod at det også handlet om tilgivelse og ny start, men var det dette livet Gud ønsket for oss her nede: Prøve så godt vi kan, og når vi faller; be om tilgivelse og nåde, føle seg skamfull og

elendig for en stund, og så prøve på nytt igjen. Hvis dette var kristenlivet ville det vært bedre å ikke vært en kristen, for dette høres mer ut som helvete enn himmelen her nede.

Da jeg satt på Starbucks i Chiang Mai, Thailand, hadde jeg også nylig undervist på en mini bibelskole der mange hadde en vanskelig bakgrunn. Noen var nye kristne, og noen var bare litt interesserte. Jeg hadde en ganske dårlig tolk, som frustrerte meg, og elevene virket heller ikke veldig interesserte i det jeg underviste, mulig på grunn av den dårlige tolkningen.

En jente var mye på telefonen, og hun tok med seg en person ut og inn av klasserommet flere ganger. En dag hadde jeg fått litt nok, og var lettere irritert. Jeg tenkte: Eier de ikke respekt for meg i det hele tatt! Jeg samlet dem og kraftig irettesatte dem. Jeg sa: Her bruker jeg en uke av min tid og mine egne penger (jeg underviste gratis, for jeg var jo misjonær)for å komme å dele med dere, og dere kan ikke respektere det (min irettesettelse var litt lenger, men det var hva jeg formidlet).

Hun som ledet skolen var ikke helt glad for min irettesettelse. Hun sa bare: Husk på bakgrunnen deres og at ikke alle er kristne.

Jeg ble aldri bedt tilbake for å undervise igjen til denne skolen.

Selv om det jeg underviste var bra, gjorde den lille handling min til at jeg sannsynligvis ødelagte for effekten av hele mitt budskap om Guds kjærlighet og nåde.

I ettertid så jeg også hvor arrogant mitt hjerte hadde vært, og jeg var igjen veldig skuffet over meg selv. Jeg følte jeg saboterte meg selv, og det var ikke første gangen at dette skjedde. Jeg tenkte: Er dette virkelig meg?

Jeg var også redd for av og til at noen av mine tanker, som blant annet nevnt over, var den virkelige meg, og at jeg en dag ville gjøre noe av det som var i tankene mine. Jeg var av og til rett og slett redd for meg selv.

Jeg hadde hørt noen undervise om at vi hadde to naturer og vi måtte passe nøye på at den onde naturen ikke fikk fritt spillerom. Som sagt så følte jeg at jeg klarte jeg det sånn nogen-lunde bra av og til, men ofte var det som den onde delen av meg fikk overhånd, og jeg var til tider veldig redd for at den onde meg kanskje en dag ville ta mer og mer over. Derfor prøvde jeg på alle mulige måter å prøve å leve et hellig liv både i tanker, ord og gjerninger, men satt likevel igjen med følelsen at jeg ikke fikk det til, og jeg følte jeg skuffet til tider både Gud, meg selv og andre.

Da jeg satt på Starbucks i Chiang Mai og tenkte gjennom kristenlivet mitt, følte det ut som jeg hadde kommet til slutten av meg selv, og på sett og vis hadde jeg kanskje det også? Jeg tenkte: Er dette virkelig slik kristenlivet skal være? Ett konstant strev om å få det til? Jeg sa til meg selv og til Gud: «Jeg vet ikke om jeg kan holde dette ut lenger!»

Jeg forlot ikke troen min, men jeg gikk gjennom noen uker med åndelig apati, inntil en dag da jeg kom over en bok som forklarte meg, ut i fra Bibelen, om min sanne identitet.

Da plutselig gikk det opp for meg, du kan gjerne si at Gud gav meg en åpenbaring, om hvem jeg er og hvordan Gud virkelig så og ser på meg, og det snudde veldig mye på hode for meg. I tillegg hjalp det meg til å forstå en del av det Paulus skriver (som at vi er hellige, at vi er et tempel for den Hellige Ånd, at vi allerede er korsfestet med Kristus o.s.v.) på en ny måte, slik at jeg praktisk og enkelt forstod det!

Jeg tror ikke min historie er unik, jeg har sett både i media og møtt mennesker som kan identifisere seg med meg, og mange av dem har til og med forlatt sin tro på grunn av dette strevet jeg beskriver her. Og jeg både ser, hører og treffer mennesker som fremdeles sliter mye med det samme som jeg gjorde. De prøver "å få til" kristenlivet, men de har problemer med å se to sannheter jeg vil presentere for deg i denne undervisningen, som har ført meg ut i frihet, og jeg er ikke lenger en strevde kristen som prøver å få til et kristenliv.

John 8:32

Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri.»

John 8:36

Så hvis Sønnen gjør dere fri, da blir dere virkelig fri.

Et forkludret bilde

Helt siden tidenes morgen har både vårt bilde av Gud og bilde av hvem mennesket er, vært under konstant angrep.

Mange har et bilde av Gud som en hevngjerrig ørkengud eller en dommer som er ute etter å finne alt som er feil med deg.

Og: Mange har et bilde av at mennesket bare er noen skitne usle skapninger, som kanskje kan komme til en himmel en dag, hvis de har oppført seg nogenlunde bra.

Eller dette, som vi blir fortalt på skolen: Vi er bare er noen dyr, skapt i apenes bilde, og du er unnskyldt hvis du skulle oppføre deg dyrisk på en eller annen måte, som for eksempel utroskap.

Helt fra starten av har vi blitt lurt. Vi har blitt lurt til å tro galt om hvem Gud er og om hvem vi i sannhet er.

I begynnelsen av Bibelen kan vi lese om dette. Det var en slange som formidlet at Gud skjulte noe godt for menneskene, og at Gud han kan ikke være helt god, men hvis dere gjør som jeg sier, sa slangen, spiser av treet som gir kunnskap om godt og ondt, så vil dere selv bli lik Gud og få kunnskap om hva som er godt og ondt, og dere trenger egentlig ikke Gud.

Han sa også at de ville bli akkurat slik som Gud er, men var dette sant?

For det første: Hadde Gud skjult noe for dem? Og hadde han ikke et ønsket om det beste for Adam og Eva, da han sa de ikke skulle spise av treet om godt og ondt? Nei på ingen måte! Han ønsket ikke at de skulle ha kunnskap om godt og ondt, han ønsket bare å ha fellesskap med dem.

For det andre: ville de bli lik Gud hvis de spiste av treet? Svaret er nei, de var allerede lik Gud, for de var allerede skapt i Guds bilde. Helt fra begynnelsen av ville djevelen skap ett annet bilde av menneskene enn det bildet Gud hadde skapt dem i.

Etter Adam og Eva hadde spiste av dette treet, har mennesket til alle tider prøvd å finne ut hva som er rett og galt og godt og ondt, og de har prøvd å bli lik Gud eller være Gud, de har prøvd på mange måter å skape sitt eget bilde av hvem menneskene er og hvem Gud er, på grunn av denne synden: Finne ut hva som er rett og galt, godt og ondt.

Hvis du prøver å bli lik Gud ved å finne ut hva som er rett og galt, spiser du av det samme treet som Adam og Eva gjorde, du har falt for den samme løgneren som slangen serverte dem i Edens hage.

Finne ut hva som er rett og galt

All religion er bygd opp rundt dette: Hva er rett, hva er galt og hva er ondt, hva er godt.

Når vi prøver å finne ut ting ut på egenhånd, vil vi selv bli guder. Når vi selv begynner å bestemme hva som er synd og ikke synd, godt eller ondt, rett eller galt, kan det føre til ekstreme lærer som du blant annet finner i Islam dere andre har bestemt hva som er godt og ondt.

Du kan også finne mennesker som har gått i den andre grøften: De veldig liberale, der vi selv kan bestemmer om dette er godt eller ondt fra hva vi føler i øyeblikket.

Noen tenker febrilsk: Hvis vi ikke vet hva som er rett og galt, så vil jeg eller andre bare synde som bare det, vi må da ha noe som hinderet oss i dette? Da vi jeg spørre deg dette: Hva med kjærligheten?

Uoppgjort synd?

Det er så mange kristne som hele tiden stresser med om de har uoppgjorte synder i livet sitt.

De selvransaker seg selv flere ganger om dagen, og er konstant redd for at de har uoppgjorte synder. De søker etter å finne ut om de har gjort rett eller galt. Dette er fremdeles å spise av treet om godt og ondt.

I utgangspunktet ønsker Gud ikke at du skal ha kunnskap om rette og galt, men han vil at du skal bli kjent med Han! Og ikke bare det, men Han vil at du skal bli kjent med den Han har skapt deg til å være, hvor høyt du er elsket, hvor verdifull du er, og at du derfor med trygghet kan sette din lit til ham. Han vil lede deg til det som er rett og godt og bort fra det som er ondt og galt. Vi er ikke skapt for å finne ut dette, og spesielt ikke på egenhånd.

Mer kunnskap vi har om kjærligheten, som er Gud, mer vil vi automatisk bli lært opp til å vite hva som er galt og rett (Heb 5:14). Ofte snur en del på det: Vi må vite hva som er synd før vi kan finne Gud, er det en del som tenker.

Gud har funnet deg!

- Ofte har vi fokus på at vi må finne Gud, men hva om Gud allerede har funnet deg, og det eneste Han vil er å bli kjent med deg og ha fellesskap med deg?

Gud, i Jesus Kristus, kom ned til denne jorden nettopp for å finne å bringe oss tilbake til Gud. Jesus har allerede funnet deg! Du trenger bare å se det. Du kan også si han har allerede gjort alt klart, han har forsonet eller forliket verden med seg selv.

2 Kor 5:19

for Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem overtredelsene deres, og har lagt forlikelsens ord ned i oss.

Hvordan blir vi lik Jesus?

Du blir ikke mer lik Gud eller Jesus ved å konstant prøve å finne ut hva som du gjør rett og hva du gjør galt. Kunnskapen du trenger handler ikke om å finne ut hva som er rett og galt! Men det er å vite hvem Gud er og hvem du er! Og da vil du ikke gjøre det som er galt.

Vi mennesker, siden vi spiste av treet, har søkt hele tiden etter å bli perfekte.

Vi kan ofte bruke utrykk som: Vi må bli som Jesus, vi må prøve å bli mer lik ham. Vi har slagord som: Hva ville Jesus ha gjort, og vi er hele tiden på jakt etter å gjøre ting mer perfekte og prøve å være noen vi ennå ikke er, og som vi innerst inne føler vi aldri kan klare å være.

Hvem klarer i ord handlinger og gjerninger og gjøre alt perfekt slik Jesus gjorde det, og prøve og være ham? Hvis vi forsøker hele tiden prøver på dette, faller vi igjen inn i denne fellen igjen: Prøve å finne ut hva som er godt og ondt, og vi spiser fremdeles fra treet som Adam og Eva spiste av.

Vi prøver på noe som er umulig, og som du konstant vil misslykkes i. Når du er i denne tredemøllen, som jeg var, vil du bli, eller være, en frustrert kristen, og du vil også lett bli utbrent og ofte vil det føre deg inn i apati, eller i verst fall at du gir avkall på din tro.

Hva om de gode nyheter som evangeliet betyr, faktisk er god nyheter, ikke bare for de ikke kristne, men også etter at du har blitt en kristen?

Hva om du allerede var lik Gud, at du er hellig og Jesus er en del av deg?

Blasfemi, vil kanskje noen si, og de sa det sikkert om Paulus og Johannes også når de sa det samme (1Joh 4:17 og Ef 2:20).

Hva om det handlet om å oppdage Han som har blitt ett med deg og som bor i deg? Og hva om det handler om å oppdage det bildet Gud har skapt deg i og at du har høy verdi!

Jeg er overbevist om at det er disse to tingene det hele handler om, og som Jesus, Paulus, Johannes og mange andre forfattere av Bibelen ønsket også å formidle oss: At Gud er i sannhet god, og at du er skapt i hans perfekte bilde, høyt elsket, verdifull og fullt ut akseptert av ham, og at du er dette akkurat nå!

Mange mennesker prøver å bli kjent med seg selv. De ønsker å finne ut hvem man virkelig er. Man har til og med mange tester på dette, men den eneste måten du vil lære deg selv å kjenne på, er å

bli bedre og bedre kjent med din skaper! Og hvis ditt bilde av ham er feil, vil du kunne lett reflektere dette. Hvis du tror Gud er ofte sint, og konstant fordømmer synd og syndere, vil dette også reflektere dine ord og handlinger.

En oppdagelsesreise

Kristenlivet handler om en oppdagelsesreise om hvem Gud er og du er, hvem han har kalt deg til å være, ikke om å prøve og bli et bedre menneske eller få en bedre oppførsel. Din oppførsel vil automatisk følge din oppdagelse. Når du oppdager mer og mer av kjærligheten, vil du også leve den ut, uten noe stress eller strev.

Du trenger å oppdage hvem han som skapte deg er, som er i sannhet kjærlighet, og hvem du er!

En schizofren gud?

Som nevnt så har det vært forvirring rundt Guds identitet og vår identitet, og religiøsitet er en stor årsak til denne forvirringen. Den gir ofte et tosidig bilde av hvem Gud er og vi er.

Jeg var en person som til tider var veldig forvirret rundt min og Gud sin identitet.

For jeg hørte på den ene siden om en Gud som tillot at alle ting skjedde, og at han var ofte veldig dømmende, sint og at han på sett og vis stod bak drap, mord og alt det ondt som skjedde i denne verden. Eller at Gud ble fremstilt som en sint Gud som hatet alle som gjorde gale ting, synd, men på samme tid en Gud som var kjærlighet, elsket alle i denne verden og full av nåde.

Jeg fikk disse to tingene ikke til å henge sammen.

Jeg hørte også at jeg på den ene siden bare var jeg bare et veldig syndfull og et ondt menneske, og at jeg bare var støv og ubetydelig, men på den andre siden hørte jeg at vi var en nye skapninger, at jeg var rettferdig, verdifull og høyt elsket?

Jeg fikk heller ikke disse to tingene helt til å henge sammen, de samstemte ikke.

En forklaring jeg fikk var at det var to deler av meg, en ond en god, men hvem av dem var jeg virkelig? Jeg følte jeg var mye mer som den onde, Mr. Hyde, som gjorde det onde jeg viste jeg ikke burde gjøre. Jeg prøvde å være den gode Dr. Jekyll, for da ville Gud kunne elske meg, tenkte jeg litt ubevisst. Så jeg strevde og prøvde så godt jeg kunne.

Min litt ubevisste konklusjon var ofte: Hvis jeg bare oppfører meg sånn nogen-lunde bra, så gjør jeg ikke Gud sint, og da er jeg elsket og har verdi, men når jeg oppfører meg dårlig, klarer ikke Gud å holde ut med meg, og han vil da snu litt ryggen til meg. Han vil ikke velsigne meg, gi meg bøttesvar, beskytte meg etc.

Et annet litt ubevisst spørsmål jeg hadde var: Hvis Gud ikke elsket hele meg, hvordan kan han elske meg i det hele tatt?

Jeg visste at Gud ikke elsket det som er ondt, det ville være imot hans karakter og vesen, så hvis min identitet var halvt ondt, og halvt god, kunne ikke Gud elske hele meg, for da ville Gud ha vært litt ond også. Jeg visste at denne tankegangen om to naturer ikke helt stemte, så jeg var veldig forvirret.

Mitt spørsmål i denne undervisningen er: Hvem er Gud egentlig og hvem er du? Når du ser svaret på disse spørsmålene, vil du også vandre ut i den friheten du er kalt til!

Gode nyheter!

Jeg er misjonær og mitt fokus er å nå ut med de gode nyhetene, derfor har mitt spørsmål ofte vært: Hvordan kan vi effektivt nå ut til denne verden med de gode nyhetene!

For det første så handler det om: De gode nyhetene!! Ikke fordømmende nyheter, ikke dømmende nyheter, ikke triste nyheter, ikke deprimerende nyheter, ikke skremmende nyheter og ikke triste

nyheter, ikke nyheter som bringer frykt, men de GODE nyhetene. Evangeliet betyr: Gode nyheter!
Og hva er de gode nyhetene?
Jo at Gud er for deg og elsker deg utrolig høyt, og ikke en bare en del av deg (som for eksempel din ånd), men hele deg!

Ble du en schizofren person da du ble en kristen?

Jeg vokste litt opp med denne tanken om at jeg var en splittet person, og det var også tildels indirekte forkynt en del i karismatiske kretser på 80-90 tallet, at da vi ble en kristen fikk vi en ny natur på innsiden, men du hadde fremdeles dem gamle naturen i deg.

Den onde naturen var fremdeles en del av deg, og du måtte prøve på alle mulige måter å undertrykke den onde siden av deg selv, eller prøve å bli kvitt den helt.

Det ble praktisert alt fra demonutdrivelse til streng selvdisciplin, og jeg har vært der og vært en av dem.

Dette førte meg ikke ut i frihet, jeg ble bare en mer frustrert kristen, for jo hardere jeg prøvde og jo flere demoner jeg fant og prøvde å kaste ut, flere fant jeg og vanskeligere ble det. Det var alltid noe mer. Noe mer jeg måtte gjøre, noe mer jeg ikke gjorde bra nok. Kanskje det var noe synd jeg hadde gjort da jeg var i tenårene jeg ikke husket og ikke hadde bekjent som gjorde at denne «demonen» ikke forsvant?

Jeg vet ikke om du ser det, men dette er frykt, og frykt er ikke Guds vesen eller karakter. Gud sin kjærlighet driver derimot all frykt ut (1Joh 4:17)!

For meg var Gal 2:20 et skriftsted jeg ikke helt forsto, eller ikke fikk til.

Gal 2:20

Jeg er blitt korsfestet med Kristus. Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. Og det livet som jeg nå lever her i kroppen, lever jeg i tro på Guds Sønn, Han som elsket meg og ga seg selv for meg.

For når jeg hadde dette bilde av meg selv, at jeg var både ond og god på samme tid, leste jeg dette skriftstedet slik:

Jeg må prøve å bli korsfestet med Kristus, jeg må forsøke alt jeg kan, og gjøre alt jeg kan for og ikke leve ut den syndige «meg», slik at det ikke lenger er jeg som lever. Jeg må prøve å slette ut meg selv, og da vil Kristus forbli i meg. Og det livet jeg fremdeles må lev i den onde naturen, (som jeg trodde var kjødet), det livet må jeg prøve å leve i tro, og da elsker Jesus meg.

Hvordan jeg kunne lese det på denne måte, forstår jeg ikke helt nå, men jeg var litt programmert til å tenke at jeg var en dualistisk person, at jeg var både syndig (følte ut som jeg var mest dette) og litt hellig (når jeg fikk det til).

Hvis dette var sant om meg, er dette gode nyheter? Nei, så absolutt ikke! Og de gode nyhetene er ikke bare for de ikke kristne, men de er enda bedre nyheter for de som er kristne! Og det var noe jeg virkelig oppdaget for noen år tilbake.

Jeg leste også følgende skriftsted og var også forvirret, for som sagt jeg trodde kjødet var en del av min onde natur, som jeg fremdeles slet med og måtte korsfeste:

Rom 8:8-9 (BGO)

8 De som da er i kjødet, kan ikke være til behag for Gud.

*9 **Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden**, så sant Guds Ånd bor i dere. Hvis noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke Ham til.*

Dette skriftstedet er det ikke bare jeg som har slitt med, bare les noen forskjellige oversettelser, der de har oversatt kjødet med den onde natur eller de som ikke følger kjødet/den onde natur tilhører ikke Gud.

Oversettelsen jeg gav deg over er den nærmeste til grunnteksten, og den sier rett og slett: *De som er i kjødet de kan ikke, og tilhører ikke Kristus.* Det vil si: De er ikke kristne.

Derfor når jeg leste dette før, var jeg alltid redd for at hvis jeg hadde gjort noe i kjødet, det vil si; en synd, så hadde jeg allerede falt ut av frelsen.

Hvis du virkelig forstår dette skriftstedet så er det et oppmuntrende ord Paulus gir, ikke en dårlig nyhet, som: Hvis du skulle følge etter kjødet så tilhører du ikke Gud lenger.

Nei, det Paulus sier er helt enkelt dette: *Dere er ikke i kjødet, dere er i ånden. Guds ånd bor allerede i dere, dere er trygge, dere tilhører Kristus allerede!*

En del er forvirret rundt dette med kjødet, og hva det er? Ofte tenker mange kristne at det fremdeles er en del av din natur, som du må prøve å korsfeste.

Men kjødet er rett og slett en måte å tenke på som ikke samstemmer med Guds karakter, natur og kjærlighet. Det handler ikke om at du må korsfeste deg selv, men det handler om at du må oppdager deg selv mer og mer, hvilket bilde du er skapt i, og at du forandrer dine tanker rundt dette. Det siste kalles omvendelse.

Omvendelse handler om fornyelse av dine tanker. Det handler ikke om at du må bli kvitt noe av deg selv, forakte deg selv, se ned på deg selv, fordømme deg selv når du har gjort noe galt, men du har tenkt feil om deg selv. Du glemmer, eller du har ikke forstått at du allerede er en helt ny skapning, det gamle er borte og alt er blitt nytt! (2Kor 5:17), og at du allerede er korsfestet med Kristus og du lever ikke alene lenger, du lever ikke lengre selv, du lever sammen med Kristus.

Kjødet er ikke en del av din identitet! Paulus sier veldig klart at det gamle syndige mennesket er korsfestet allerede, vi trenger hverken korsfeste syndelegemet eller ett eller annet kjød, det er korsfestet. Det trenger bare å gå opp for oss.

Rom 6:6

*For vi vet dette, at vårt **gamle menneske ble korsfestet med Ham, for at syndelegemet skulle bli fratatt sin makt, så vi ikke lenger skal være trelle under synden.***

Gal 2:20 (BGO)

Jeg er blitt korsfestet med Kristus. Det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. Og det livet som jeg nå lever her i kroppen, lever jeg i tro på Guds Sønn, Han som elsket meg og ga seg selv for meg.

Gal 5:24

*Og de som tilhører Kristus, **har korsfestet kjødet** med dets lidenskaper og lyster.*

Kol 3:1-3

1 Hvis dere da altså ble oppreist med Kristus, så søk de ting som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.

2 Ha sinnet rettet mot de ting som er der oppe, ikke mot de ting som er på jorden.

*3 **Dere er jo døde**, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.*

Kjødet er ikke en ond side ved deg selv som du må prøve å korsfeste! For du er en ny skapning, det gamle er borte se alt, ja absolutt alt, er blitt nytt (2Kor 5:17)! Alt betyr på grunnteksten: Alt. Det er ingen ond gammel side ved deg selv som du må korsfeste! Jesus ble korsfestet for oss, for at vi ikke lenger skulle gå rundt å bære på et syndelegeme (Rom 6:6).

I det gamle testamentet så hadde alle et syndelegeme på grunn av Adam, og det var ingen måte å bli kvitt denne naturen på, men så sier Paulus:

Rom 6:2-11

Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til Hans død?

Vi ble altså begravd med Ham ved dåpen til døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, slik skal også vi vandre i et nytt liv.

For hvis vi er blitt forenet med Ham i likhet med Hans død, da skal vi også bli det med oppstandelsen.

*For vi vet dette, at vårt **gamle menneske ble korsfestet** med Ham, for at syndelegemet skulle bli fratatt sin makt, så vi ikke lenger skal være slaver under synden.*

For den som er død, er rettfærdiggjort fra synden.

Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med Ham,

fordi vi vet at etter at Kristus er oppreist fra de døde, dør Han ikke mer. Døden hersker ikke lenger over Ham.

For den døden Han døde, den døde Han for synden én gang for alle, men det livet Han lever, det lever Han for Gud.

Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus, vår Herre.

Dette er ikke min erfaring og jeg føler det ikke slik, sier du kanskje? Men forteller din erfaring og følelser alltid sannheten?

Men jeg opplever akkurat som Paulus i Romerbrevet 7, at det onde jeg ikke vil gjøre det gjør jeg, og det gode som jeg ønsker å gjøre, det gjør jeg ikke. Jeg opplever at det er alltid er noe i meg som ønsker å synde.

Men da vil jeg spørre deg: Beskriver Paulus i Romerne 7 det normale kristenliv?

Hvis du leser sammenhengen det står i så vil du se at han beskriver frustrasjonen som en person vil oppleve når han igjen legger seg under loven, akkurat som jeg gjorde da jeg en gang prøvde å faste for 20 dager for å prøve å korsfeste den onde siden ved meg selv.

Når denne sannheten virkelig gikk opp for meg, at jeg var en helt ny skapning tvers igjennom, og at kjødet handlet om en måte å tenke på, ikke en del av min natur, så satte det meg i virkelig frihet! Jeg sluttet med å forakte meg selv og fordømme meg selv, og til og med med min oppførsel forandret seg mye.

Dette er virkelig gode nyheter, og jeg vil også oppmuntre deg til å forandre dine tanker (omvend deg) rundt dette!

Det er tre ting som henger nøye sammen, for hvordan vi effektivt kan nå ut til en deprimerende, knust, fryktsom og syndefull verden:

1. Ditt bilde av Gud - Hvordan du tror Gud ser på deg.
2. Ditt bilde av deg selv - Ditt bilde av Gud avgjør hvordan du ser på deg selv.
3. Ditt bilde av andre - Ditt bilde av deg selv vil igjen påvirke hvordan du ser på andre.

- Hvis du for eksempel har et syn på en Gud som dømmer deg, vil du også ofte lett fordømme deg selv og igjen dømme andre.

Disse tre tingene henger sammen, derfor er det veldig avgjørende at du får det første rett.

Jeg hevder ikke at jeg vet alt om Gud og at jeg har det hundre prosent korrekte bilde av Ham og meg selv, men jeg håper jeg har revet ned noen vrangforestillinger du kan ha hatt om Han, og også om hvem du er!

- Husk: Du er skapt perfekte i Hans bilde, og han sa om deg at det var overmåte godt.

Se to andre undervisningen som handler om hvem Gud er og hvem er du på www.bibelundervisning.com!

